

Chương 486: Rizaira (4) - Ý Nghĩa Của [Tăng Cường Sức Mạnh Ma Thuật]

(Số từ: 2695)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:39 PM 08/07/2023

Nhận thức của tôi rằng Rizaira có thể không chứa những người bình thường, ngoại trừ Luna, đã bị đảo lộn sau khi chứng kiến Arta.

Có vẻ như rất xa vời khi một ngôi làng có một người trạc tuổi tôi đã tinh chế thành thạo [Tăng cường sức mạnh ma thuật] lại có thể được coi là bình thường.

—Tối hôm đó.

"Hôm nay, Arta đã làm sáng tỏ vấn đề của con."

Tại bàn ăn tối với cha mẹ của Ellen, tôi nêu chủ đề.

"Cậu đã học được gì?"

Trả lời câu hỏi của cha Ellen, Ronan, tôi nhúng bánh mì vào nước hầm và cắn một miếng.

“Cậu ấy giải thích rằng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] của con cực kỳ kém hiệu quả.”

"Tôi hiểu rồi."

Ronan lặng lẽ gật đầu, trong khi Luna chỉ đơn giản là tiếp tục bữa ăn của mình.

Vô cảm quá mức.

Tại sao cô ấy không thể thẳng thắn hơn như Arta? Tôi sẽ thích một tuyên bố chính xác hơn một tuyên bố mơ hồ.

Có phải cả hai đều mong đợi tôi sẽ khám phá mọi thứ một cách độc lập?

Cách tiếp cận đó tiêu tốn quá nhiều thời gian.

"Reinhardt."

Ronan nhẹ nhàng gọi tên tôi.

“Vâng.”

Anh đặt bánh mì lên đĩa và giơ ngón trỏ lên.

“[Sức mạnh ma thuật] trong cơ thể giống như ngọn lửa của trái tim.”

“...Vâng.”

Tôi đã nắm bắt được một phần sự tương tự.

Từ ngón trỏ của Ronan, mana xanh bắt đầu bốc lên như khói.

Tôi đã nghi ngờ rằng giống như Luna là phi thường, Ronan cũng không phải là người bình thường.

"Cậu có tin rằng điểm nhấn của cụm từ 'ngọn lửa của trái tim' nằm trong trái tim hay ngọn lửa không?"

"Trái tim... con tin."

"Vâng đúng rồi."

Mana màu xanh chảy ra từ đầu ngón tay trỏ của Ronan bắt đầu bập bùng như một ngọn nến nhỏ.

"Tâm bình yên thì lửa lòng cũng yên".

Ngọn lửa từ ngón tay anh đột ngột mở rộng và bắt đầu nhấp nhô.

"Nếu trái tim của bị kích động, ngọn lửa của trái tim sẽ giống như thế này."

Ngọn lửa ma thuật rực cháy, dường như có khả năng xé toạc mọi thứ xung quanh, thực sự khiến không khí trong phòng khách rung chuyển.

"Và nếu trái tim bị che khuất..."

Ngay lập tức.

Mana màu xanh biến đổi như thể bản chất của nó đã thay đổi, nhấp nháy dữ dội với màu sắc đen tối, nham hiểm.

"Ngọn lửa trong tim có thể phản ứng với mặt tối của bản thân và thay đổi như thế này."

*Krrrrrr

"Tuy nhiên..."

Ngọn lửa đen trên đầu ngón tay của Ronan tan biến, và mana màu xanh dịu dàng xuất hiện trở lại.

"Nếu lòng không còn rối loạn."

"Và không bị nhấn chìm trong bóng tối."

"Không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ cảm xúc nào che khuất trái tim."

"Sự yên tĩnh vượt trội."

"Vượt qua thanh thảo."

"Nếu đạt đến giai đoạn được gọi là 'gương trong, nước lặng' hay 'tâm bất động'..."

"Một khi sở hữu một trái tim kiên định, mạnh mẽ, một sự bình yên và thanh thản không nghi ngờ, và một niềm tin tuyệt đối..."

"Ngọn lửa của trái tim sẽ trở thành gì?"

Không còn khói hay lửa nữa, thứ gì đó khác biệt xuất hiện từ ngón tay trở của anh.

"Nếu ngọn lửa trong tim không còn lung lay, nó sẽ biến thành gì?"

Mana chảy ra từ đầu ngón tay của anh ta vẫn ổn định và không nhấp nháy.

Một đường thẳng của mana kéo dài.

Đường kéo dài từ đầu ngón tay trở của anh ấy lớn dần và cuối cùng có một hình dạng rõ ràng.

Ngọn lửa có hình dạng xác định.

Ngọn lửa ngừng nhấp nháy.

Ngay sau đó, nó có hình dạng tương tự như một vật thể rắn.

Một thanh kiếm vô hình.

Một lưỡi kiếm được rèn bởi trái tim.

Triệu hồi [Hào Quang Kiếm], Ronan Artorius cắt một ổ bánh mì bằng lưỡi kiếm nhô ra từ đầu ngón tay.

"Ở điểm mà ngọn lửa của trái tim không còn là ngọn lửa nữa..."

"..."

"...đó là khi cậu có thể đạt được những gì mình tìm kiếm."

*Thud!

Sau khi hoàn thành lời nói của mình, Ronan đã vô tình cắt xuyên qua chiếc đĩa cùng với bánh mì bằng [Hào Quang Kiếm].

"..."

"...Anh yêu?"

Luna chăm chú nhìn Ronan.

Nuốt khan, Ronan bắt đầu nhìn lại Luna.

"Uh, đó là... em biết đấy..."

"Chúng ta hãy trò chuyện."

"Ồ, không. Em yêu..."

"Đi với em."

“Vâng...”

Luna nắm lấy cánh tay của Ronan và dẫn anh ta đi, mặt anh ta tái nhợt khi bị kéo theo.

Nhân tiện, Luna là một chuyện, nhưng...

Nó có thể là hiển nhiên, nhưng...

Ronan Artorius cũng không phải là người bình thường.

[Sức mạnh ma thuật] trong cơ thể của một người là ngọn lửa của trái tim.

Vì trái tim là chất lỏng, ma thuật chảy cũng có dạng chất lỏng.

Tuy nhiên, khi trái tim không còn dao động, ngọn lửa kỳ diệu của trái tim cũng sẽ không lung lay.

Những gì tôi cần làm đầu tiên và quan trọng nhất vẫn như cũ.

Sau khi Ronan đi ra ngoài, có vẻ như bị mắng mỏ, anh lê bước vào phòng ngủ. Luna nhìn tôi và nói nhẹ nhàng.

"Chúng ta đi dạo nhé."

"À, vâng."

Trên thực tế, đã một thời gian trôi qua kể từ khi tôi đến Rizaira, nhưng tôi chưa trò chuyện nhiều với Luna hay Ronan.

Mọi người thường không đi lang thang quanh Rizaira vào ban đêm. Đêm ở vùng núi đến sớm, và lối sống ở đây thường bắt đầu từ lúc bình minh và kết thúc ngay sau buổi trưa.

Mặc dù bản chất của Rizaira là khác nhau, nhưng cách sống của ngôi làng không quá khác biệt so với cuộc sống nông thôn.

Luna lặng lẽ đi dạo bên cạnh tôi.

"Cậu có nhớ lần cuối mình khóc là khi nào không?"

Câu hỏi bất ngờ của cô ấy làm tôi hơi bất ngờ.

Tại sao cô ấy lại hỏi về điều này?

"Con không chắc..."

Tôi đã bao giờ rơi nước mắt chưa?

Thành thật mà nói, tôi không nhớ. Lẽ ra tôi đã không khóc.

"Con không biết. Con không nghĩ... mình đã từng khóc."

Khi chúng tôi lững thững đi qua ngôi làng, Luna hỏi với giọng thì thào.

"Vậy, khi nào cậu cảm thấy như thể mình nên khóc?"

"..."

Tôi chưa bao giờ khóc, nhưng có bao giờ tôi tin rằng mình nên khóc chưa?

Ngẫm lại, tôi có cảm giác ngọt ngào.

Tôi đã thất bại nhiều lần và tiếp tục thất bại. Giữa những thất bại này, tôi đã phấn đấu để đạt được một số thành công.

Có lúc nào đáng lẽ tôi phải khóc không?

Luna dừng lại và nhìn chăm chăm vào tôi.

"Mỗi ngày đều cảm thấy như vậy, phải không?"

"..."

"Phải không?"

Lần đầu tiên trong đời, lời nói của ai đó vang vọng đến trái tim tôi.

Cô ấy dịu dàng chạm tay vào má tôi.

"Khi cậu không thể khóc khi nên khóc, những giọt nước mắt không thể rơi đó sẽ đọng lại và thối rữa trong trái tim cậu."

"Reinhardt."

"Cậu đã không khóc khi nên khóc. Mỗi ngày là một ngày cậu muốn khóc."

"Đó là lý do tại sao."

"Cuối cùng, cậu không nhận ra trái tim mình tan vỡ vì đã sống qua những ngày đó."

Ước chế một cái gì đó.

Cố kìm nước mắt.

Chẳng lẽ làm như vậy chỉ khiến mình không khỏe sao? Tôi liếc nhìn Luna và nói nhỏ.

"Khóc không giải quyết được gì."

Tại sao tôi không gặp phải những ngày tôi khóc?

Nếu nước mắt có thể giải quyết hoặc xoa dịu một vấn đề, tôi sẽ khóc không do dự.

Nhưng nước mắt chỉ là nước mắt.

Có một giới hạn về mức độ đau buồn có thể được xua tan và xoa dịu bằng cách khóc.

Than thở chỉ để nhắc nhở tôi về hoàn cảnh đáng thương và đau đớn của chính mình.

Nó chỉ xác nhận sự rối loạn bên trong của tôi.

Vì vậy, tôi đã kiềm chế để không khóc.

Tôi đã tin rằng nước mắt sẽ không giải quyết được bất cứ điều gì.

Tôi tin rằng điều duy nhất tôi cần làm là tiếp tục tiến về phía trước, vì vậy tôi đã đi xa đến thế này.

"Nếu sở hữu một trái tim kiên định là một yêu cầu để tiến lên cấp độ tiếp theo, thì không có lý do gì để khóc hay bày tỏ suy nghĩ của mình, phải không?"

Nếu những gì Ronan Artorius đã khuyên là những gì tôi cần, thì những giọt nước mắt thậm chí còn ít cần thiết hơn.

Luna lắc đầu trước câu nói của tôi.

"Cậu đã hiểu sai thông điệp của Ronan."

"..."

"Một trái tim vô cảm và một trái tim kiên định không thể giống nhau."

Phải chăng một trái tim thiếu cảm xúc đã không kiên quyết mà khá thờ ơ?

"..."

"Nó không có nghĩa là từ bỏ cảm xúc."

Luna nhìn sâu vào mắt tôi.

"Tôi có thể nhìn thấy sự tuyệt vọng, sợ hãi, vực thẳm và cảm giác tội lỗi bên trong cậu."

"Tuy nhiên, ngay cả với những cảm xúc đó, cậu phải luôn mạnh mẽ."

"Duy trì một tâm trí rõ ràng trong khi đối mặt với những cảm xúc đó."

"Đó không phải là tư duy cậu cần trau dồi sao?"

"Một trận chiến kinh hoàng đang ở phía trước."

"Chắc chắn nó sẽ gieo rắc nỗi sợ hãi và kinh hoàng thậm chí còn lớn hơn cả sự lo lắng và bồn chồn hiện tại của cậu."

"Nếu như hiện tại cậu không thể vì lo lắng cùng nóng nảy trong lòng không thể dao động, sau này chiến đấu cũng sẽ như vậy."

Có phải cô ấy để tôi một mình để kích hoạt sự lo lắng và thiếu kiên nhẫn của tôi?

Nếu tôi không thể sử dụng đúng sức mạnh của mình trong lúc lo lắng hiện tại, tôi sẽ không thể làm như vậy trong một cuộc khủng hoảng nghiêm trọng hơn sau này.

Cứ như thể cô ấy đang chuẩn bị cho tôi vậy.

Đó là lý do tại sao cô ấy đã để tôi như vậy.

"Cậu sẽ cảm thấy lo lắng. Bồn chồn. Trái tim cậu sẽ ngày càng tuyệt vọng."

"Tuy nhiên, bất chấp điều đó, cậu phải luôn mạnh mẽ."

Cuối cùng, sự lo lắng và sốt ruột của tôi cũng tương tự như vậy.

Trong những trận chiến trong tương lai, tôi sẽ phải đối mặt với những nỗi sợ hãi và kinh hoàng thậm chí còn lớn hơn.

Những điều tôi không thể làm bây giờ vì lo lắng và thiếu kiên nhẫn sẽ càng không thể đạt được sau này.

Vì vậy, ở Rizaira, tôi cần khám phá ra một trái tim chiến thắng nỗi sợ hãi, chứ không phải một trái tim khuất phục trước nó.

"Thêm vào đó" Luna nói, mỉm cười khi bỏ tay ra khỏi má tôi.

"Nước mắt có thể không giải quyết được gì, nhưng đó chính là lý do tại sao chúng cần thiết. Tôi hy vọng cậu có thể hiểu được điều đó."

Nước mắt không sửa chữa được gì, đó là lý do tại sao chúng rất quan trọng.

Tôi cảm thấy như thể tôi đã hiểu điều này trong quá khứ.

Tuy nhiên, tôi hiện tại và tôi trong quá khứ đã khác xa nhau đến mức tôi không thể hiểu được những gì Luna đang cố gắng truyền đạt.

"Tôi nghĩ rằng thứ không cần thiết nhất đối với một người thực sự là thứ mà một người cần nhất, thứ

định nghĩa một con người, một thứ vô cùng quan trọng."

"Con không chắc mẹ đang nói gì..."

"Ôi chao, cậu quên sao?"

Luna nhe răng cười.

"Chúng ta đã thảo luận về trái tim suốt thời gian này."

Không có yêu cầu cho một người để sở hữu một cái gì đó gọi là trái tim.

Tuy nhiên, một cá nhân không có trái tim có thể thực sự được coi là một người không?

Tôi không thể nắm bắt được lời nói của Luna, nhưng tôi cũng không thể bác bỏ chúng.

Cuối cùng, tôi đã phải chiến thắng sự lo lắng, thiếu kiên nhẫn và sợ hãi của mình.

Nếu tôi tiếp tục bám vào một vấn đề dường như không thể giải quyết được trong khi chỉ [Tăng cường sức mạnh ma thuật] của mình, thì sự lo lắng của tôi sẽ chỉ leo thang.

Trên thực tế, tôi cảm thấy rằng việc tự mình vật lộn với một vấn đề dường như không thể giải quyết được sẽ chỉ làm tình hình trở nên tồi tệ hơn. Vì vậy, tôi cảm thấy cần phải tạo ra một số khoảng cách.

Tôi cần phải tách mình ra khỏi vô số vấn đề đã lấn át tâm trí tôi.

Tình hình càng trở nên cấp bách, tôi càng cảm thấy khẩn trương hơn.

Tôi cần phải giải tỏa tâm trí của tôi.

Tôi đã có vài cuộc trò chuyện với Luna và Ronan, nhưng không có gì thay đổi đáng kể.

Luna và Ronan vẫn muốn tôi tự mình tìm hiểu mọi thứ. Họ cung cấp cho tôi manh mối nhưng không bao giờ trực tiếp giám sát tôi.

Tuy nhiên, sau khi hiểu được ý định của Luna và Ronan ở một mức độ nào đó, tôi cảm thấy thật vô lý khi mong đợi họ liên tục để mắt đến tôi.

Cuộc sống ở ngôi làng miền núi thật bận rộn.

Một ngày ở ngôi làng miền núi bắt đầu trước khi mặt trời mọc.

Ronan sẽ dẫn dân làng đi săn từ sáng sớm, và không thể đoán trước được khi nào anh ta sẽ trở lại. Luna thậm chí còn phải dậy sớm hơn để chuẩn bị bữa sáng và tiễn anh.

Những người dân làng ở lại cũng dậy từ lúc bình minh để làm việc trên cánh đồng, và Luna cũng không ngoại lệ.

Sau buổi trưa, họ sẽ giặt giũ hoặc bổ củi; những người dân làng ở lại không hề nhàn rỗi.

Khi những người thợ săn trở về, mọi người tập trung lại để lột da những con vật mà họ bắt được, phơi khô da hoặc hun khói và làm xúc xích để bảo quản thịt. Họ không có thời gian rảnh rỗi.

Những ngày của họ thật thanh thản nhưng đầy đủ. Mặc dù tôi cảm thấy lo lắng và bồn chồn nhưng là con người, tôi không thể không nói ra điều này.

"Ừm... Mẹ."

"Hửm?"

“Con cảm thấy mình cũng nên đóng góp. Con có thể làm được gì không...?”

Làm khách một hai ngày cũng tạm được.

Tuy nhiên, sau gần 20 ngày không giúp đỡ và trông cậy vào lòng hiếu khách của họ, lương tâm nhỏ bé của tôi không thể chịu đựng được nữa.

Từ việc trở thành một vị vua ở Edina đến việc nắm giữ vận mệnh của thế giới và giờ đang hỗ trợ lao động ở một ngôi làng miền núi – tôi đang làm cái quái gì thế này?

Tôi muốn thoát khỏi cảm giác khó chịu này khi nhận thức quá mức về sự thiếu phán xét của dân làng.

“Cậu đang hỏi sớm hơn tôi dự đoán.”

Luna cười toe toét và đưa cho tôi một cái xô.

"Đổ đầy nước vào. Lên đến đỉnh."

Chính xác thì tôi đang làm gì ở đây?

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading